

byla obhajoba stěžovatele též potvrzena svědky N. a R., jakož i spoluobžalovaným B. samým, a nevypořádal se též s údajem svědka P., že stěžovatel kritického dne ráno dával B. poukazy, co se má dělati. Je na snadě, že se tato zmáteční stížností právem vytýkaná neúplnost týká okolností pro posouzení viny stěžovatelovy rozhodných. Předpokládajíc totiž, že stav zdiva, zejména pokud jde o severní zeď, nevyžadoval neprodleného opření zdí a stačilo, jak znalec udal, podepřítí zeď před vytrhováním betonové podlahy, a předpokládajíc dále, že stěžovatel dal kritického dne ráno svému políru B. přesné poukazy, co se má tohoto dne dělati, nařídív mu, že se má jenom odvážeti starý materiál, nenašla ještě pro stěžovatele nutnost, aby již tohoto dne poučoval B. o způsobu bourání zbylých místností a o nutnosti podepřítí zeď, kdyžtě nemohl předpokládati, že B., jehož neměl příčiny pokládati za nezpůsobilého a nespolehlivého políra, proti jeho výslovným poukazům začne s onou osudnou prací, a stěžovatel, splniv takto řádně vše, co mu za daných poměrů náleželo, nemohl by býti činěn trestně odpovědným za to, že se B. proti jeho příkazům svévolně odchýlil od pracovního programu stěžovatelem mu nařízeného.

Po této stránce se nalézací soud věcí neobíral, nepřihlížel také k rozhodným okolnostem a neučinil důsledkem toho potřebná zjištění, takže zrušovacímu soudu pro nemožnost rozhodnouti ihned ve věci samé nezbylo, než vyhověti důvodné zmáteční stížnosti, zrušiti rozsudek nalézacího soudu, pokud jde o stěžovatele A., a vrátiti věc soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 6037.

Ježto podle § 45 původ. zákona odpovídá za zásah do cizího původcovského práva neoprávněným provozováním chráněných hudebních skladeb jak pořadatel, tak i provozovatel, může žalobce podati stíhací návrh hned proti oběma, byť i neznal jména provozovatelova.

Nelze proto počítati dvouměsíční lhůtu § 50 původ. zákona teprve od doby, kdy se soukromý žalobce z obhajoby pořadatelovy dověděl o výhradním pachatelství provozovatelově.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1937, Zm II 457/37.)

Srov. rozh. čís. 4305, 4360 Sb. n. s. tr.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost soukromého žalobce Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zaps. společenstva s r. o. v Praze, do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný A. podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 zákona č. 218/1926 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, dovolávající se důvodů zmatečnosti č. 4, 5, 9 b) § 281 tr. ř., nelze přiznati úspěch.

Výtky, které zmateční stížnost činí řízení a rozsudku prvního soudu s hlediska formálních zmatků č. 4 a 5 § 281 tr. ř., týkají se okolností při správném právním nazírání na věc nezávažných, jak vyplýne z dalších úvah.

Po právní stránce (č. 9 b) § 281 tr. ř.) nalézací soud nepochybil uznáv, že žalobní právo soukromého žalobce proti obžalovanému A. jako kapelníku, který dne 2. března 1935 při plesu pořádaném spolkem »K.« v O. řídil hudbu, zaniklo tím, že stíhání tohoto obžalovaného nebylo navrženo do dvou měsíců ode dne, kdy se soukromý žalobce dověděl o trestném činu a o tom, kdo jej spáchal. S tohoto hlediska nerozhoduje, kdy oprávněný orgán žalujícího ochranného sdružení zvěděl, že předseda onoho spolku F., proti kterému bylo původně k návrhu soukromého žalobce zahájeno trestní řízení pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 aut. zák., byv zodpovědně slyšen dne 25. dubna 1935, udal, že vzhledem k zákazu ochranného sdružení ujednal s kapelníkem A., že na plese smí hráti jen skladby nechráněné. Tím ovšem tehdejší obviněný F. uplatňoval okolnost, která ho po případě s hlediska § 45 aut. zák. mohla zprostiti odpovědnosti jako vedoucího činitele spolku, jenž uspořádal pozastavené hudební produkce. Ale z toho nelze nikterak dovoditi, že teprve tímto údajem F. vyšlo najevo, že jako pachatel přečinu podle § 45 aut. zák. přichází v úvahu i kapelník.

Podle tohoto ustanovení zákona odpovídají za zásah do cizího práva původského jak pořadatel, t. j. ten, kdo uspořádá provozování chráněného díla, tak i provozovatel, t. j. ten, kdo chráněná díla skutečně provozuje. Z toho plyne, že v tomto případě nic tomu nepřekáželo, aby soukromý žalobce hned původně nemohl podati stíhací návrh nejen proti pořadateli, ale zároveň i proti provozovateli v úvahu přicházejících hudebních produkcí, kdyžtž soukromý žalobce sám ani netvrdil, že nevěděl o existenci provozovatele, rozdílného od osoby pořadatele. S tohoto hlediska není ani rozhodné, kdy se soukromý žalobce dověděl o tom, jak se jmenoval kapelník a že jím byl obžalovaný A. Byť i neznal jméno kapelníka, který při onom plesu řídil hudbu, přece mohl v tomto směru navrhnouti stíhání určité osoby jako pachatele, t. j. toho, kdo při určité příležitosti (při plesu konaném dne 2. března 1935) provozoval hudební produkce. Podle toho nelze v tomto případě dvouměsíční lhůtu podle § 50 aut. zák. počítati teprve od doby, kdy se oprávněný orgán žalujícího sdružení dověděl o údajích F., poukazujících na výhradné pachatelství obžalovaného A. Tím méně pak lze přisvědčiti názoru hájenému zmateční stížností, že soukromý žalobce nemusil činiti další kroky, dokud ony údaje nebyly potvrzeny konaným šetřením. Dovolávajíc se v té příčině zásad vyslovených v rozhodnutí č. 4360 Sb.

n. s. a v neuveřejněném rozhodnutí ze dne 23. března 1937, č. Zm I 240/37, přehlíží zmáteční stížnost, že tam nešlo o případ, kde původně bylo zahájeno trestní řízení proti pořadateli neoprávněných hudebních produkcí a teprve dodatečně byl učiněn stíhací návrh proti provozovateli. Bylo proto zmáteční stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 6038.

Ochrany zákona o pôvodskom práve (čís. 218/1926 Sb. z. a n.) požívajú všetky výtvyry umenia výtvarného, tedy myšlienky vyjadrené ustálenou a osobitnou formou; chráni sa tedy tvorčia činnosť pôvodcov, t. j. niečo nového, nie šablonovitého.

Nie je podmienkou ochrany podľa zákona o pôvodskom práve, aby išlo o dielo cenné a významné.

(Rozh. zo dňa 13. novembra 1937, Zm III 374/37.)

Srv. rozh. čís. 3792, 3848, 5109 Sb. n. s. tr.

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre prečin § 45 zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n. v dôsledku zmätočnej sťažnosti hlavného súkr. žalobcu M. z úradnej povinnosti podľa § 35, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudok vrchného súdu a nariadil nové odvolacie hlavné pojednávanie; zmätočnú sťažnosť hlavného súkr. žalobcu poukázal na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Proti rozsudku odvolacieho súdu uplatnil hlavný súkr. žalobca M. zmätočnú sťažnosť na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p.

Obžalovaný A. bol rozsudkom odvolacieho súdu oslobodený na základe § 326, č. 1 tr. p. od obžaloby naň vznesenej pre prečin zásahu do pôvodského práva podľa § 45 zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n. s odôvodnením, že po jednostrannom odstúpení hlavného súkr. žalobcu od ujednaní obžalovaný konal v presvedčení, že je oprávnený na základe ujednaní obraz dať rozmnožiť a rozširovať a preto tento postup obžalovaného nemôže byť pokladaný za vedomý zásah do pôvodského práva hlavného súkr. žalobcu, jaký má na mysli § 45, odst. 1 zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n.

Odvolací súd pri tom zistil, že hlavný súkr. žalobca dňa 30. mája 1934 uzavrel s obžalovaným ujednanie, podľa ktorého bol obžalovaný oprávnený rozširovať reprodukcie obrazu »Národ Tebe«, že mal nárok na 50% čistého zisku, že bol povinný zadovážiť potrebný kapitál k zhotoveniu reprodukcí a obstarávať celú manipuláciu, a pri tom vrchný súd nepokladal za vyvrátenú obranu obžalovaného, že mal právo i dať obraz reprodukovať.